

Η Παιδεία, η υγεία και η εργασία είναι οι πυλώνες μιας Ανθρώπινης κοινωνίας, τα θεμέλια της ανάπτυξης και της προόδου του κάθε ατόμου και πρέπει να έχουν πρόσβαση όλοι σε αυτές, ανεξαρτήτως χρώματος – φυλής – γλώσσας.

Τα παιδιά που δεν πηγαίνουν σχολείο είναι σαν τα κοχύλια που είναι μέσα στην άμμο, κάτω από τα βότσαλα και δεν φαίνονται, δεν τα βλέπει το φως.

Είναι αυτά που δεν θα γίνουν ποτέ ένα καλοκαιρινό περιδέραιο.

Είναι σαν ένα πιάτο με κατακόκκινες φράουλες, χωρίς την ζάχαρη.

Είναι σαν τα Άλικά Ρόδα που δεν τα κόβουμε και μένουν στη ροδιά έως ότου χάσουν το χρώμα τους, τη λάμψη τους, τη γοητεία τους.

Είναι σαν τις Ατόλες, τα πανέμορφα αυτά νησάκια που σχηματίζονται από κοράλλια, αλλά δεν έχουν ρίζες.

Αν το σχολείο είναι ο Ήλιος, τα παιδιά είναι τα αστέρια. Αυτά που δεν πηγαίνουν σχολείο είναι τα «Πεφταστέρια» που πρέπει να φέρουν πολλά δάκρυα στους υπεύθυνους, ένα ράπισμα στους αρμόδιους που είναι ηθικοί αυτουργοί, οι Δήμιοι του παιδικού ονείρου.. Να μπορέσουν να διαβάσουν ένα βιβλίο, ένα παραμύθι ρε αδερφέ ! Να μπορέσουν να δημιουργήσουν. Η Δημιουργία είναι κορυφαία στιγμή του ανθρώπου που αναδεικνύει το μεγαλείο του. Χιλιάδες χρόνια τώρα προχωράει, σταματάει, ξαναρχίζει, πέφτει, σηκώνεται, κάνει λάθη – εγκλήματα, μ' ένα κίνητρο, έναν σκοπό, να δημιουργήσει ξανά. Με συνοδοιπόρο την αισθητική που τον προστατεύει, τον διορθώνει, τον τονώνει, τον πωρώνει να συνεχίσει, να ανακαλύπτει συνεχώς μέχρι να κατακτήσει το Σύμπαν !